

(n-am clătinat nici o gratie a ei)

O, Prier,
n-am înlănțuit somnul orașelor
nici noaptea caldă a pădurilor
cu lupii nu m-am întrecut n-am fost nici prada nici călăul clipei
nici în visul cuiva nu m-am arătat înfricoșător
unde se termină legea cuvintelor nu am ajuns
stăpînii peste copilăria mea aici m-au adus
și mi-au arătat un adevăr care nu e al meu

Îți spun toate acestea fiindcă locuiesc în umbra de vinovăție a lucrurilor
nu mai pot alerga să întîmpin aceleași întîmplări
dezolante

și toate par a mă întreba înadins
întunecîndu-mi și mai tare tăcerea
Doar ceea ce am trăit, doar ceea ce am trăit
și eu am trăit totul

(repet ceea ce nu a fost spus niciodată)
nici de sub tencuiala asta sfîrîmicioasă nu mai pot
să privesc
cum se-aprinde, se stinge în fiecare seară
o viață da, una nu, o viață

Piatra avea toate razele stinse. Pe trunchiuri umede coboram fericiți. Rupti din trupul muntelui, oamenii intrau în păduri. Purtau arme ascuțite în mâini și arme în trupul lor tocite pentru duhuri, talismane ascunse pentru înduplecarea jocului ce nu le socotea viețile. Un singur trup și o singură lumină în frunte, robi albi lăsându-i pe cei de acasă zălog pentru rugăciune mai duceau cu ei atenți frica, ultima nădejde că-n trupul lor, apărat ar sta Dumnezeu. Fapta la încheieturile muntelui. Căi aprinse, mici focuri de pretutindeni, într-un mare ochi căutător, cu totul afundați în comoară. Loc ocrotit al iubirii. Mamă a muntelui, iubită și mamă lumină împărtășită cu întuneric. Umede peșteri, mari plămîni , adăposturi de praf negru, strălucitor.

Umbre se ascuțeau încrîncenat înainte, marș sigur peste nopți de alcool - cravașă pentru întuneric!

Privirea însemna o noapte săracă, fără prevestiri. Calcul pentru a te opri și calcul pentru a porni înainte, cât mai adînc, fără fir de întoarcere. Cîntec la floarea zilei așteaptă, ziua îndepărtată, poate nici va veni, cîntec de fluier la porțile pămîntului, zeul glasului, duhul glasului, ritm și fluier zbor drept în falanga nevăzută ce îndrăznește să-ți fure pietrele, hrana duhurilor după care fug repede străine lumini.

În barca sa de lumină, glasul locului la întretăieri, locuința de groază dintru-nceput chiar a celui ce n-a ajuns niciodată acolo în nodul de țipăt. Lungi pelerine de inimi corturi de liniște în auz , cât mai departe monstrul de prins cu mâinile în spatele lui și la rădăcina lui, ape ce nu se închid niciodată în zvîcnet de zăvorît în mațele lui și-n vinele alungite pînă-n orașe, în liniștea din case unde un drum împărat săvîrșește ospățul.

Pe cîmpul de fiare ale auzului, liniștea adăpostea viziuni.

Fulger de întoarcere. Fulger al risipirii negru. Fulger al vieții.

întuneric împănat cu argint. Stricam cuibul șerpilor, scutece reci de abur, li se risipeau repede odraslele pe sub grohotișurile cu diamante, rîpe largi, văi de ghețari apa se-ndupleca din sfîntul noroi, ne potolea setea, vinul pămîntului din cele mai adînci pivnițe, mustul neprihănit al stihilor

Beți fără întoarcere, strigam

Beți fără întoarcere

ne odihneam pe dîmburi sărate și odihna n-avea început nici înconjur, un verb sărat țintuit cu piciorul

sulița lui de piatra pieptului ni se strivea

Pretutindeni clocot și clopot de întoarcere

unde să te întorci pretutindeni chemare, unde să fugi la vestea muntelui care crapă

crapă încet, crapă adînc, cu răbdare, ca un trunchi bătrîn împănat se prăbușește pînă în fibra sa de iubire de la apa clocotitoare pînă la firul rece, neîntrecut, pe care bătrînii îl duc în basmele lor cu mare forță, cu deznădejdea pietrei apăsată de piciorul lui Dumnezeu, crapă cu diamante și aur topit, cu sîngele oamenilor, cu mustul dulce al sîngelui

Unde să fugi la ziua cea rece, la ziua slabă ca un veșmînt părăsit -

toate rănile duc adînc într-un loc

toate rănile curăță locul

de unde începe urcușul.

O, dragon al lunii și ploaia ta de cirezi trufașe!
Neputincioasă lovitura de coadă, lovitura de bici
în spatele bivoliței în spate cu șapte lei , saltul de circ și laș al leilor, păunul și cârțița sașului pentru
măreția ta, coarnele tale late și lașă, ah nevrednică, setea de carne la istovirea izvorului tău, în
voința mugetului răsturnat de haită, bâlciul în fiere și mațe
pentru alt verde, un alt aluat înfricoșător

Semnul dragonului șuieră și învinge, șuieră și înflorește și adună
cîrceii triumfători și scheunatul puiului slab, schilod
pajiștea ta de milă peste extazul cruzimii
încercuirea de tendințe dă sens norului tău spumos laptelui tău de gîtlej, corzilor tale nemuritoare
spiritul nu-ți poate călători în alt semn înalt în altă lățime cornută
marcă a rezistenței picioarelor spălate cu sînge proaspăt
mugetul tău e amestecat prin păduri cu strigăte trufașe ascunse de vaiete pofticioase!
Vînătorul și prada sa pe picioarele sale scurte, vinele umflate, cornul drept, idolatru în frunte,
templu cu tot sfărîmat de ploaia ta de săgeți peste mirajul acestor oase

Oase spong, oase de aer
călcîie bătătorite, gros copitate
pentru cei ce-au ales alergarea sălbatică hrană din aer
livezile încremenite, pajiștile dense în spațiul rostogolit
mana revărsării, răsturnării tale dibace prin ploaia de gloanțe
Și de ce s-ar opri răsturnat trupul tău atunci
cînd promisiunea lungă a țipătului agățat în mii de cîrlige tace înfiptă în botul tău, tace înghițitura
leilor băloși în statuia ta
tu taci, căci vezi priveliștile întinse cu mare verdeață fremătînd
tu taci, căci laptele tău e primenit cu stropi galbeni de aur și sfîntă grăsime
tu taci căci îți auzi pentru prima oară răsufierea
și pentru prima oară răsufierea ta îți încălzește sufletul
ploaia de aștri din fruntea ta crucificată pentru întîia oară te spală pe frunte.
Și atunci, oasele tale - trunchiuri înecate
zăbrele, fibre răsucite în astrul trezorer și armurier al simțului
se apără singure, alungă hiene flămînde
albia e stăpîină peste prisosul de bice în derîdere a colților ei între ei pofticioși

Strigi tu la turma nemișcată, turma îndepărtată, turma devălmășită
Căci voi bate cîinii și turma o voi bate
Strigi tu la turma adăpată cu lipsa ta și cercul tău de fier
Căci voi bate păstorii și turma va fi nevrednică
De departe strigi și turma tace acum, tu taci,
turma ta risipită turma ta înțepenită
ar răzbi și-ar rupe ar spulbera ochii fiarelor femeiești, jungla legilor lor de carne, setea lor alinată
și-a odraslelor ghiftuite în piețe ale prădării
și-ale hoției
Ah, nu un singur trup și un singur fel de luptă
ah, nu un singur trup pentru tot ce poți îmbrățișa
ci douăzeci de perechi de coarne și ochi aprinși, douăzeci de copite cu scări de fier, despicături
înnegrite în oțel sfredel
nu turmă, dar nici spate înroșind munții pentru haita lovind pe la spate ci mișcare măsurată cu
mișcarea
cea de cînd haita se odihnește
și pașii lor se aprind într-un cerc de foc - limită încolțită
Cu șapte lei în coarne, șapte lei în bot, șapte lei bici de fiecare copită

alergare cu tot orizontul în spate, încă alergare și dansul dragonului zornăind luna ca pe o
tamburină, imitație aurită pentru toamna ce va lipsi,

luna tipsie pentru gîtul însîngerat, bijuterie în ținte cu străluciri de ac, scorpion strecurat prin acul veninos
pornit de mult pe calea lui inversă de ape murdare
ochiul umed întîrzie crengile în cădere
ochiul umed deschis pînă la pămînt
pămîntul e un fulger desprins și întunecat de ordinea înghițirii peștelui mic de către peștele mare
și rădăcinile alcătuiind un mare ordin de inițiere, un mare ordin tremurat din băl]ile lui de sînge

Dragonul flutură un ochi pentru o simplă încleștare
limbă de vînt sub biserica ta de nori
livada și pajiștea ta de coame negre, cornute
în mila mielului încercată fi-va asprimea

loc străin pînă albinele în sînge-ncetează
loc străin în culcușul șerpilor
ugerul cald e iubit de colți
inima pornește din nou cu pasul luptei în zările ei
ametiste împrăștiate cu ritm vindecător
ficatul cald încă îndulcește mareele trupului cu arome
apele scaldă repede ta alergare și-ți spală urmele pe pămînt
cochilii fragile în nisipul lucios inaugurează castele de calcar
limpezi forme ale jocului, biruri de ploi, mici chipuri de lei în frunze, pronii în ceruri de zinc alb și sfărîmicios
ascuțite amintiri în pietre, puncte întunecate și roiuri dense de fulger
cu siguranță, acum un zeu mulțumește călăului grăbit și un zeu îl învrăjbește
carnea răzbună tot ceea ce nu e rugăciune și mulțumire
fără îndoială, prada învinge cu otrava ei lentă
prada obligă la un nou legămînt
carnea în furia ei și-a aruncat dulceața, un pod lung și un laț, pod grăbit al plantei ce-și devorează maimuța
muțenia și jocul ei străin, lenea și rîsul ei.

Nu era o tăcere a nopții, a unui peisaj, numită liniște
sau pace a culorii în plină zi cărbunele era mai negru
fără culoarea zilei, a timpului obișnuit

să nu fi trecut niciodată pe-acolo
nici prin mine vreo mașinărie dementă
nu era desprinderea cărbunelui de cărbune
totul trecuse de cîteva ori prin dinți de metal

